

Jesus gjorde hembesök hos Nasrin

I slutet av sommaren 2012 fyllde Nasrin Sjögren 30. Men hennes relativt korta livsresa har innehållit många omtumlande faser. Hon är en färgstark, intensiv tjej, debattglad, med mycket bestämda uppfattningar, som hon även gärna ger luft åt. Hennes engagerade personlighet har inneburit ett pendlande mellan ytterligheterna. I sin jakt på sanning, livsmening och frid har hon utmanat de flesta moraliska, politiska och religiösa gränser. Men sen den dag då Jesus kom på besök hemma hos Nasrin har hennes liv fått en helt ny stabilitet och mening.

Nasrin Sjögren behöver ingen lång startsträcka för att komma igång med sin berättelse. Mackan får länge ligga kvar knappt halväten när hon redogör för alla de faser hennes mångskiftande liv innehållit. Nasrin föddes i Iran i en muslimsk familj och kom till Sverige som sexåring tillsammans med föräldrar, nioårig bror och tvåårig syster. Nasrin beskriver sin far som en muslimsk fundamentalist, som tidigt invigde henne i vad som förväntades av en muslimsk kvinna.

– När jag fyllde nio förklarade pappa för mig att jag nu betraktades som vuxen enligt muslimskt synsätt. Han beskrev vilka goda gärningar och dygder som förväntades av en muslimsk kvinna och jag insåg direkt att jag inte hade en chans att leva upp till detta.

Redan som åttaåring hade Nasrin rymt hemifrån, eftersom hon ifrågasatte mycket av de religiösa dogmer hon matades med hemma.

– När jag sedan kom i tonåren kunde jag inte acceptera den kvinnoyn som råder inom islam, där kvinnan är diskriminerad och nedtryckt. Då återstod bara två val, antingen kapitulera och finna sig i de regler som råder eller att göra revolt. Eftersom det sistnämnda leder till att man

blir utfrys av familj, släkt och vänner samt fysiskt och/eller psykiskt misshandlad är det få som vågar. I ett muslimskt land är det förstås ännu mer otänkbart och hade min familj inte lämnat Iran hade jag säkert varit död idag.

Psykisk tortyr

Nasrin försökte rymma många gånger men de sociala myndigheterna tog henne tillbaka till föräldrarna. Där levde hon i en psykisk tortyr med en pappa som hotade med att ta livet av henne. Som trettonåring lämnade hon hemmet för gott efter ett misslyckat självmordsförsök och hot om att göra om det om socialtjänsten skickade hem henne igen. Nasrin hade ingen fast bostad utan bodde i tillfälliga familjehem och hos olika tillfälliga bekantskaper hon mötte på stan. Som ett gatans barn levde hon ett utsatt och turbulent liv bland punkare, hemlösa, missbrukare och andra övergivna välfärdens barn.

– Eftersom jag hade så dålig självkänsla hade jag svårt att sätta gränser. Jag längtade efter en fast relation, efter kärlek och att bli accepterad och blev alltför ofta utnyttjad. Som femtonåring utsatte en äldre man från Mellanöstern mig för en våldtäkt. Det var en traumatisk upplevelse, efteråt kände jag mig som en urvriden trasa och kastade mig in i många tillfälliga förhållanden.

En jourfamilj Nasrin trivdes med blev räddningen undan den nedåtgående spiral som hotade ödelägga hela hennes framtid. Nu blev tillvaron lugnare och stabilare och som sextonåring träffade hon drömprinsen, med så många goda egenskaper att hon knappt trodde en sådan man existerade. Kärleksförhållandet varade i sex år och hade stor betydelse för Nasrins väg tillbaka in i livet. Det visade sig också att invandrartjejen var en lysande begåvning. Mot alla odds klarade hon sin studentexamen med höga betyg och tilldelades flera stipendier. Men när hon som tjugooåring upptäckte att hon väntade barn, sattes hennes trygga relation med pojkvännen på svåra prov.

– Jag bestämde mig för att behålla barnet, men min sambo ville inte ha något barn och försökte med alla möjliga argument övertala mig att göra abort. Till slut gav jag efter och på mindre än en vecka var det över och mitt osynliga millimeterstora barn försvann i en toalettstol på Södersjukhuset. Efteråt försökte jag förlåta mig själv för att jag inte klarade av att lyssna till min inre röst och bejaka kärleken till det växande livet. Relationen till min pojkvän blev aldrig mer densamma och drygt ett år senare gick vi åt skilda håll.

Utan objektiva värden

Nasrin fortsatte sina studier på universitetsnivå och hennes verbala förmåga och skicklighet att leverera sina väl förpackade åsikter ledde henne in i politiken. I de extrema sammanhang hon rörde sig stod hon för ”rätt” åsikter, var radikal och gränsöverskridande, stred för radikal-feminism, miljöaktivism och upplösning av samhällets normer och gränser. Normlösheten urartade i många destruktiva och brutala erfarenheter och ett inre rop av kärlekslängtan och efter renhet steg upp från den på ytan så cyniska sexradikalen. Som så ofta i Nasrins liv slog pendeln nu över till en annan ytterlighet. Trevandet efter den rätta vägen ledde Nasrin fram till något som enligt hennes dåvarande världsbild var både otänkbart och onämnt. Ett oerhört laddat ord började tränga sig på, ett förbjudet icke-ord på tre bokstäver som stavas G-u-d!

– Jag definierade mig som agnostiker efter att ha hoppat av islam. Med tiden blev jag ateist, sekulärhumanist och slutligen motvillig nihilist. Jag levde i ett gränslöst landskap utan objektiva värden. Inom mig fanns bara kaos och tomhet och jag försökte finna svar hos kända tänkare och filosofer vad som var meningen med allt. Då grep jag det sista halmstrået och gjorde något jag som kallade mig ateist normalt skulle ha skämts för. En enkel bön till Gud

kom över mina läppar: Om du finns, om du är god så hjälp mig, jag klarar inte detta på egen hand!

Men det dröjde bara några veckor så kom det första tecknet på att någon någonstans därute i intigheten hört Nasrins desperata rop på hjälp. En av hennes kompisar i kollektivet av miljöaktivister, anarkister och ateister hon delade bostad med hade varit i Ukraina. Med sig hem hade han en helt otippad present som han överlämnade till Nasrin. ”Jag kände att den här skulle du ha”, sa han.

– Jag tittade förvånad på presenten som var en ikonbild. Vad var detta? Jag hatade ju religioner, det måste väl vara ett skämt! ”Nej, det är inget skämt, den är din”, sa min kompis. Jag tittade på den fåniga Jesusbilden och visste inte vad jag skulle göra med den, men satte den ändå i min bokhylla. Och fast jag inte kunde förklara det kändes tillvaron lite mindre outhärdlig när jag tittade på den. Den skänkte mig ett visst hopp om att det fanns ett litet ljus i mörkret, trots allt. Mina kompisar blev helt ställda och oroade sig för att det slagit över för mig.

Gud gjorde hembesök

I sitt sökande hittade hon fram till religionsavdelningen på biblioteket och hittade böcker som fick bli inkörsporten för Gud att tala in i Nasrins inre. Och en dag, när hon ligger på vardagsrumssoffan, ensam hemma i kollektivet, deprimerad och nedstämd, känner hon tydligt närvaron av någon annan i rummet.

– Jag förstår att det är en god kraft, full av kärlek och liv och jag känner mig helt omsluten av den. Något djupt inom mig exploderar inifrån och ut och det känns som om all världens förälskelser fokuseras till en brännpunkt i mig. Det är som om någon talar till mig: Jag finns! Det finns en mening! Vila i mig, lev genom mig! Sedan blir allt som vanligt igen, men ändå så annorlunda.

Till sist landar Nasrin ändå i den otroliga slutsatsen att det helt enkelt var så att Gud hade gjort ett hembesök hos henne i stockholmsförorten Alby. Med ett leende konstaterar hon att hon inte hade trott att Gud ägnade sig åt så prosaiska sysselsättningar. Nasrin bor kvar i kollektivet en tid, läser i smyg om Jesusgestalten, som hon blivit så förälskad i, och försöker värja sig för kompisarnas frågor. Hon söker sig till en kyrka i närheten där prästen Andreas tar sig an henne och försöker ge svar på hennes många frågor. Sedan följer en tid av slipning och anpassning till det nya livet.

– Med tiden insåg jag att det finns intellektuellt hållbara skäl till att tro på Gud. Där landade jag och den 1 oktober 2006 döptes jag i Ljusets kyrka i Hallunda. En tid senare träffade jag min man, Viktor, som är präststuderande, Andreas vigde oss och nu har vi två små barn. Jag är inte en evig flykting längre utan har landat i en trygghet, en relation som håller. Väggar och tak har kommit upp i mitt livsbygge och inom den avgränsningen söker jag fortfarande kunskap som hjälper mig i mitt liv som kristen.

Intervju: *Börje Norlén*